

er aanstonds nut van trekken, maar slechts dat gedeelte, dat gelegenheid heeft, den uitvinder te raadplegen en te betalen. Rekent men het maximum van lijders, dat een groot-kwakzalver kan „zien” op 500 per dag (de herder-Rittersgutbesitzer Ast heeft het zóóver gebracht), dan is dat toch maar een bedroefd klein beetje, vergeleken met het aantal hulpzoekenden. Dat doet er niet toe, als „ons boertje” er maar van profiteert.

Hoe dwaas moet *de Standaard* wel de doktoren vinden, die al wat zij ontdekken terstond ter beschikking stellen van het geheele menschdom, zonder te denken aan „bate”, en die nog heden ten dage schandespreken van mannen die in een vroegere eeuw anders hebben gehandeld! Maar deze dwaasheid reeds logenstraft de aantijging, dat zelfzucht ons drijft bij de bestrijding der kwakzalverij.

Konden wij nu ook maar bij onze tegenstanders dwaasheid aannemen; het zou als verzachtende omstandigheid kunnen gelden. Maar zij zijn *niet* dwaas. Stel eens, dat er wat hapert aan de machine, waarmede *de Standaard* wordt gedrukt, dan zal de redactie zich wél wenden tot iemand, die den bouw der machine kent en deze onderzoekt, en niet tot een man, die beweert, de fout te kunnen ontdekken door naar de vensters der drukkerij te kijken, of naar het spoolwater uit den gootsteen, of die een vloefstof, *die niet mag worden onderzocht*, tusschen de raderen werpt. Men mag dit althans niet veronderstellen. En als men nu zóóveel gezond verstand bezit, en toch zijn lezers aanhitst, de zooveel fijner samengestelde machine van hun lichaam aan dergelijke lieden over te leveren, dan is dit een moedwillig spel met het welzijn van den evenmensch, dat zoo strafwaardig is als de kwakzalverij zelve.

PINKHOF.

BRIEF WISSELING.

VREEMDE TALEN IN HET TIJDSCHRIFT.

Bij het toenemend aantal voordrachten van buitenlandsche geleerden in Nederlandsche vereenigingen werden ons in den laatsten tijd telkens zulke voordrachten ter plaatsing aangeboden.

Na ampele overweging zijn wij eenpariglijk van meening, dat al hetgeen in de groote geneeskundige wereld in velerlei talen wordt gesproken en geschreven, door ons slechts in het Nederlandsch behoort te worden weergegeven.

Wij hebben dus besloten, voortaan, zoowel in het oorspronkelijke gedeelte als in de „Verslagen van Vereenigingen” geen stukken in vreemde talen meer op te nemen.

Redactie.

VERBETERING EENER OPGAVE IN HET JAARBOEKJE.

Collega J. D. C. KOCH te Kampen verzoekt ons een malle, voor hem zeer onaangename vergissing in het pas verschenen tweede deel van het *Geneeskundig Jaarboekje voor Nederland* ter kennis der geneeskundigen te brengen. Op bldz. 792 wordt hij nl. genoemd onder de in 1910 overleden geneeskundigen (1887, 1888 J. D. C. KOCH, m. d. a. e. o., *Nijmegen*). In overeenstemming

daarmede is zijn naam ook uit de „Alphabetische Naamlijst der Geneeskundigen in Nederland” verwijderd en evenzoo op bldz. 770 onder de geneeskundigen te Kampen gevestigd niet meer opgenomen. Niettegenstaande dit alles verzekert collega KOCH ons, dat hij niet dood is en nog steeds te Kampen gevestigd is, en verzoekt ons dit ter algemeene kennis te willen brengen.

Redactie.

INGEZONDEN.

HET VOORSTEL DELFT EN O.

Mag ik langs dezen weg eenige inlichtingen vragen omtrent de bedoeling van de door het hoofdbestuur voorgestelde wijziging van art. 35 huishoudelijk reglement in verband met het voorstel „Delft en O.” in zake de wetenschappelijke voordrachten en de sectievergaderingen. Deze is mij door de lezing van het voorstel en het praeadvies nog niet geheel duidelijk geworden. Duidelijk is, dat het hoofdbestuur om het andere jaar wetenschappelijke voordrachten wil doen houden door personen, die het hoofdbestuur uitnodigt.

Daarentegen kan ik uit alinea 2 van het door het hoofdbestuur gewijzigde voorstel (bldz. 1195) niet opmaken of hier met „de voordrachten” bedoeld worden de voordrachten in alinea 1 genoemd of de mededeelingen dierzelfde alinea. Uitgaande van de eerste mogelijkheid noem ik de 4 secties *a. b. c.* en *d.* en voordrachten over een onderwerp uit elk dier secties *A. B. C.* en *D.* Dus zullen om het andere jaar voordrachten worden gehouden n.l.:

1912, A.B; 1913, geen; 1914, C.D; 1915, geen; 1916, A.B; enz.

Maar hoe moet het nu met de secties? Moeten elk jaar vier secties vergadering houder, of elk jaar twee of het eene jaar twee en het andere jaar vier?

Ik zie hier drie stelsels, die alle drie uit het voorstel van het hoofdbestuur schijnen te kunnen worden afgeleid n.l.:

I 1912 AB + *abcd*; 1913 *abcd*; 1914 CD + *abcd*; 1915 *abcd*; 1916 AB + *abcd*
IIa 1912 AB + *cd* ; 1913 *ab* ; 1914 CD + *ab* ; 1915 *cd* ; 1916 AB + *cd*
IIb 1912 AB + *ab* ; 1913 *cd* ; 1914 CD + *cd* ; 1915 *ab* ; 1916 AB + *ab*
III 1912 AB + *cd* ; 1913 *abcd*; 1914 CD + *ab* ; 1915 *abcd*; 1916 AB + *cd*

Wanneer ik uitga van de tweede mogelijkheid, zou de bedoeling zijn, dat de secties om het andere jaar vergaderen en gaan de voordrachten buiten de secties om. Noem ik de voordrachten M. N. O. P., dan zou, als ik de bedoeling van het hoofdbestuur wél begrijp, de rooster zijn:

1912 MN + *ab*; 1913 *cd*; 1914 O. P. + *ab*; 1915 *ab*; 1916 MN + *ab* enz.

Dan zou echter telkens de vergaderingen van dezelfde twee secties samenvallen met de „voordrachten” en die twee secties min of meer in het gedrang komen. Zou het nu niet meer aanbeveling verdienen om elk jaar slechts één voordracht te laten houden en elk jaar twee secties te laten vergaderen? Dan zou de rooster worden:

1912 M + *ab*; 1913 N + *cd*; 1914 O + *ab*; 1915 P + *cd*; 1916 M + *ab* enz.
en kwamen alle secties op gelijke wijze tot haar recht.

Tevens mag ik van deze gelegenheid gebruik maken om aan de afdeelingen beleefd te verzoeken bij de stemming voor een lid van het hoofdbestuur